

Arrest

nr. 202 662 van 18 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 maart 2018.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER die *loco* advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal wijst er in casu vooreerst op dat verzoeksters houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met of geenszins getuigt van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hij wijst er dienaangaande op dat uit het paspoort van verzoekster blijkt dat zij op 23 juli 2017 de Schengenzone in reisde via de grensovergang van Röszke (Hongarije) en dat zij op 1 augustus 2017 de omgekeerde beweging maakte, zonder echter een asielaanvraag in te dienen tijdens haar verblijf in de Schengenzone. De vaststelling dat verzoekster, ofschoon de door haar aangehaalde problemen in het kader van haar asielaanvraag reeds plaatsgevonden hadden, geen hulp en/of bescherming vroeg toen zij in juli en augustus 2017 in de Schengenzone was, maar dat zij in plaats daarvan terugkeerde naar haar land van herkomst, doet, zo luidt de bestreden beslissing, op ernstige wijze afbreuk aan de door haar in het kader van haar asielaanvraag geponeerde vrees bij terugkeer naar Macedonië. Daarnaast wordt gewezen op een aantal inconsistenties tussen verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten. Hoe dan ook kan worden benadrukt, aldus de commissaris-generaal, dat de door verzoekster aangehaalde problemen met haar vader en haar ex-partner onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zelfs al zouden, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, verzoeksters problemen met haar vader of met haar ex zwaarwichtig zijn, dan nog dient opgemerkt te worden dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De commissaris-generaal wijst dienaangaande op informatie waarover hij beschikt omtrent de beschermingsmogelijkheden in Macedonië en is op grond hiervan de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Macedonië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt er in de beslissing volledigheidshalve nog aan toegevoegd dat indien verzoeksters vader haar bij terugkeer naar Macedonië niet langer in zijn huis zou willen opnemen, hetgeen, zo luidt het, weinig waarschijnlijk lijkt gelet op het feit dat hij verzoekster en haar kinderen zelfs na haar klacht tegen hem tot oktober 2017 in zijn huis opving en gelet ook op de nog steeds bestaande contacten met het thuisfront, uit niets blijkt dat verzoekster zich niet elders zou kunnen vestigen. In dit verband wordt erop gewezen dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij in het verleden in een supermarkt kon werken, waardoor uit niets

blijkt dat zij geen zelfstandig leven zou kunnen uitbouwen. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. In zoverre verzoekster kritiek uit op het feit dat de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië in de lijst van veilige landen van herkomst werd opgenomen en lijkt voor te houden dat Macedonië niet als een veilig land kan worden bestempeld, wijst de Raad er op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. X (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

4.4. Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal (ertoe) de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de asielzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoeker kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat zijn verhoor zodoende niet tegensprekelijk was (cf. RvS 22 september 2004, nr. X; RvS, 18 maart 2005, nr. X en RvS 11 juli 2012, nr. X (c)).

Artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat bepaalt dat "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de eerder door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren", heeft betrekking op tegenstrijdigheden die de door de commissaris-generaal worden vastgesteld tussen de verklaringen onderling van een asielzoeker, niet op inconsistenties/incoherenties tussen de door de asielzoeker afgelegde verklaringen en de door hem/haar neergelegde documenten en/of tussen de verklaringen van de asielzoeker en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Verzoekster kan zich dus in zulk geval niet dienstig op die bepaling beroepen.

Verzoekster geeft overigens thans in haar verzoekschrift aan dat ze zich tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft vergist omtrent de datum waarop ze klacht bij de politie indiende. Ze diende inderdaad, zo verbetert ze zich en blijkt uit de betreffende door haar neergelegde documenten, klacht neer op 14 juni 2017 en 19 juni 2017.

4.5. Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat "De verzoekster wordt bedreigd door haar ex-man. Ze werd al fysiek en mentaal mishandeld door hem (gehoorverslag, p. 5), wat niet in twijfel wordt gebracht door verwerende partij", wijst de Raad erop dat uit verzoeksters verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt dat de problemen met haar ex-partner A.B. zich sinds de scheiding begin maart 2017 beperkten tot een aantal telefonische bedreigingen en er sindsdien nooit nog sprake was van enige andere vorm van (fysiek) contact. Tijdens de zitting waarbij de echtscheiding officieel werd

uitgesproken, zou haar ex zelfs hebben aangegeven dat hij verzoekster en hun kinderen niet meer wou zien.

4.6. Uit niets blijkt hoe dan ook en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot de problemen met haar agressieve ex-man en met haar familie aan nationale bescherming vanwege de Macedonische autoriteiten ontbreekt.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, niet het geval is.

Verzoekster betwist en bekritiseert thans op algemene wijze, doch ze ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

“Zelfs al zouden de problemen met uw vader of met uw ex zwaarwichtig zijn, dan nog dient er opgemerkt te

worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient er immers aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Uit uw verklaringen blijkt dat de politie zowel na de door u ingediende klacht tegen uw ex als na de klacht tegen uw vader in april – of juni – 2017, bereid bleek op te treden. Zo werd uw ex op vraag van de politie van Kumanovë, verhoord door de politie van Skopje. U werd op de hoogte gesteld van het verhoor en de politieagent die u contacteerde zei u dat, indien uw ex u nogmaals zou uitschelden, hij in de gevangenis geplaatst zou worden (CGVS, p. 18). De politie van Kumanovë kwam voorts naar uw ouderlijke woning met de bedoeling een gesprek te voeren tussen u en uw vader: volgens de politie werd er hierbij een overeenstemming tussen beide partijen bereikt (CGVS, p. 20; p. 24). Na deze acties sloot de politie in beide gevallen het onderzoek af en u ondertekende telkens een document waarin aangegeven werd dat het onderzoek werd afgesloten. U was weliswaar niet akkoord, maar u tekende dit voor de kinderen of omdat u niet wist wat anders te doen (CGVS, p. 24). Hoewel u niet akkoord ging met de gang van zaken, ondernam u geen verdere stappen: u diende naar aanleiding van latere scheldpartijen geen klacht meer in, u nam geen advocaat onder de arm, u deed geen beroep op juridische bijstand, u kaartte uw problemen niet aan bij andere Macedonische instanties noch richtte u zich tot hulporganisaties (CGVS, p. 19, 20 en 21). Betreffende de problemen met de Kosovaarse man die gefotoshopte naaktfoto's van u op facebook plaatste, kan tot slot nog benadrukt worden dat u nooit officieel klacht tegen hem heeft ingediend, omdat de Macedonische politie u aanraade om meteen in Kosovo tegen die Kosovaar klacht in te dienen (CGVS, p. 21 en 22). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er nochtans precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Uit het geheel van bovenstaande bevindingen kan bijgevolg geenszins afgeleid worden dat u alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput heeft en dat de Macedonische autoriteiten niet bereid of in staat waren naar aanleiding van uw problemen op te treden. In dit verband kan toegevoegd worden dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Macedonische

politie beter functioneert. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Macedonische justitie zich nog steeds opdringt, is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging verbeterd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, bij het Openbaar Ministerie en bij de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Macedonië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een staatsprogramma en actieplan ter preventie en bestrijding van corruptie voor de periode 2016-2019, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de "State Commission for the Prevention of Corruption". Meerdere anticorruptie-instanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie. De Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Macedonië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980." (eigen onderlijning).

Verzoekster oppert in haar verzoekschrift op algemene, niet in het minst onderbouwde wijze, doch licht niet in het minst concreet toe hoe de door haar neergelegde documenten een begin van bewijs zouden vormen van het feit dat de Macedonische autoriteiten niet in de mogelijkheid zouden zijn om haar bescherming te bieden, ondanks de door haar neergelegde klachten.

Verzoekster betwist geenszins dat hoewel ze volgens haar verklaringen niet akkoord ging met de gang van zaken (met betrekking tot de door haar ingediende klachten), ze geen verdere stappen ondernam. Ze ontkent niet dat ze, na haar twee klachten bij de politie, geen klacht meer indiende naar aanleiding van de latere scheldpartijen, dat ze geen advocaat onder de arm nam, dat ze evenmin beroep deed op juridische bijstand, dat ze naliet haar problemen bij andere Macedonische instanties aan te kaarten en dat ze zich niet tot hulporganisaties richtte.

Verzoekster maakt aldus geenszins aannemelijk, zo oordeelde ook de commissaris-generaal op goede gronden terecht, in Albanië alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput en dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar problemen hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont dit allerm minst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen met haar ex en met haar vader/familie aan nationale hulp en/of bescherming ontbeert. De Raad wijst er op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Met haar huidige algemene opmerkingen omtrent o.a. corruptie en huiselijk geweld in Macedonië toont verzoekster niet aan, en ze maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Macedonië onjuist zouden zijn en dat de Macedonische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster maakt hiermee, gelet op wat voorafgaat, evenmin aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bereid of in staat zouden zijn om haar te helpen.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoekster naar de als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie van de Europese Commissie en het Europees Parlement omtrent o.a. corruptie in Macedonië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

4.7. Het door verzoekster neergelegde medische attest van de centrumarts d.d. 20 november 2017, waarin de arts een vervorming van haar teen en een litteken omschrijft die verzoekster aan fysiek geweld wijt, biedt geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van die verwondingen. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. X; RvS 10 oktober 2007, nr. X; RvS 10 juni 2004, nr. X). De oorzaak die in het betreffende door verzoekster aangebrachte attest wordt vermeld, is louter gebaseerd op verzoeksters verklaringen hieromtrent. Het verslag geeft (dan ook) geen uitsluitel over de werkelijke oorzaak van verzoeksters verwondingen.

4.8. Daar waar verzoekster gewag maakt van een sociale groep, wijst de Raad er op dat, daargelaten of de door haar omschreven groep als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, en gelet ook op de vaststelling dat verzoekster niet aantoonde dat het haar in Macedonië aan nationale bescherming ontbeert, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

4.9. Het weerlegbaar vermoeden vervat in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, ontstaat pas wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de wet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. In casu dient samen met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde problemen met haar ouders en haar ex onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, een vaststelling welke verzoekster niet ontkracht of weerlegt, én dat verzoekster geen geldige uitleg kan geven waarom zij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Macedonische autoriteiten. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt niet en zij voert voor het overige geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.11. Waar verzoekster verwijst naar de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt. Verzoekster toont niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM zou geschonden zijn, nu haar de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.12. Betreffende verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. *Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 maart 2018, voert verzoekende partij aan dat zij uiteen heeft gezet waarom zij geen asielaanvraag indiende in Hongarije en terugkeerde naar haar land van herkomst Macedonië. Zo stelt zij dat eens in Hongarije zij geen geld meer had en dat zij daar geen asielaanvraag wilde indienen omdat de opvang er zeer slecht is. Verzoekende partij vervolgt dat gegeven deze omstandigheid, zij noodgedwongen moest terugkeren naar Macedonië. Verzoekende partij wijst erop dat zij niet werd geconfronteerd met de bevindingen en het oordeel dienaangaande van de bestreden beslissing. Verzoekende partij verklaart voorts dat zij daarna van haar zuster het geld kreeg om haar land te verlaten. Verzoekende partij stelt dat er nog drie kleine inconsistenties werden vastgesteld in de bestreden beslissing, maar dat zij ook met deze vaststelling niet werd geconfronteerd. Voor wat betreft haar relatie met haar ex-man wijst verzoekende partij erop dat haar ex nooit contact opnam om de kinderen op te halen, maar dat hij wel telefonische bedreigingen uitte tegen haar waar zij klacht voor ingediend heeft. Voor wat betreft de overige inconsistenties verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij echter concreet ingaat op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen aangaande de in de beschikking van 7 maart 2018 opgenomen grond formuleert.

4.3. Betreffende de kritiek van verzoekende partij dat de commissaris-generaal heeft nagelaten haar met enkele van zijn vaststellingen en bevindingen te confronteren, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband wordt opgemerkt dat *"Geen enkele wettelijke bepaling (...) de commissaris-generaal (ertoe)"* verplicht *"de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de*

asielzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoeker kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat zijn verhoor zodoende niet tegensprekelijk was (cf. RvS 22 september 2004, nr. X; RvS, 18 maart 2005, nr. X en RvS 11 juli 2012, nr. X (c)).

Artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat bepaalt dat “Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de eerder door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”, heeft betrekking op tegenstrijdigheden die de door de commissaris-generaal worden vastgesteld tussen de verklaringen onderling van een asielzoeker, niet op inconsistenties/incoherenties tussen de door de asielzoeker afgelegde verklaringen en de door hem/haar neergelegde documenten en/of tussen de verklaringen van de asielzoeker en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Verzoekster kan zich dus in zulk geval niet dienstig op die bepaling beroepen.”

Verzoekende partij gaat hier niet in het minst op in en werpt er geen ander licht op.

4.4. Verzoekende partij gaat ter terechtzitting evenmin in op, minstens laat ze na concrete en valabele elementen aan te brengen die vermogen ook maar enigszins afbreuk te doen aan de kern van de beschikking van 7 maart waar wordt vastgesteld:

“Uit niets blijkt hoe dan ook en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot de problemen met haar agressieve ex-man en met haar familie aan nationale bescherming vanwege de Macedonische autoriteiten ontbreekt.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, niet het geval is.

Verzoekster betwist en bekritiseert thans op algemene wijze, doch ze ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld:

“Zelfs al zouden de problemen met uw vader of met uw ex zwaarwichtig zijn, dan nog dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient er immers aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Uit uw verklaringen blijkt dat de politie zowel na de door u ingediende klacht tegen uw ex als na de klacht tegen uw vader in april – of juni – 2017, bereid bleek op te treden. Zo werd uw ex op vraag van de politie van Kumanovë, verhoord door de politie van Skopje. U werd op de hoogte gesteld van het verhoor en de politieagent die u contacteerde zei u dat, indien uw ex u nogmaals zou uitschelden, hij in de gevangenis geplaatst zou worden (CGVS, p. 18). De politie van Kumanovë kwam voorts naar uw ouderlijke woning met de bedoeling een gesprek te voeren tussen u en uw vader: volgens de politie werd er hierbij een overeenstemming tussen beide partijen bereikt (CGVS, p. 20; p. 24). Na deze acties sloot de politie in beide gevallen het onderzoek af en u ondertekende telkens een document waarin aangegeven werd dat het onderzoek werd afgesloten. U was weliswaar niet akkoord, maar u tekende dit voor de kinderen of omdat u niet wist wat anders te doen (CGVS, p. 24). Hoewel u niet akkoord ging met de gang van zaken, ondernam u geen verdere stappen: u diende naar aanleiding van latere scheldpartijen geen klacht meer in, u nam geen advocaat onder de arm, u deed geen beroep op juridische bijstand, u kaartte uw problemen niet aan bij andere Macedonische instanties noch richtte u zich tot hulporganisaties (CGVS, p. 19, 20 en 21). Betreffende de problemen

met de Kosovaarse man die gefotoshopte naaktfoto's van u op facebook plaatste, kan tot slot nog benadrukt worden dat u nooit officieel klacht tegen hem heeft ingediend, omdat de Macedonische politie u aanraade om meteen in Kosovo tegen die Kosovaar klacht in te dienen (CGVS, p. 21 en 22). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er nochtans precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Uit het geheel van bovenstaande bevindingen kan bijgevolg geenszins afgeleid worden dat u alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput heeft en dat de Macedonische autoriteiten niet bereid of in staat waren naar aanleiding van uw problemen op te treden. In dit verband kan toegevoegd worden dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Macedonische politie beter functioneert. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Macedonische justitie zich nog steeds opdringt, is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging verbeterd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbinde in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, bij het Openbaar Ministerie en bij de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Macedonië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een staatsprogramma en actieplan ter preventie en bestrijding van corruptie voor de periode 2016-2019, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de "State Commission for the Prevention of Corruption". Meerdere anticorruptie-instanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie. De Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Macedonië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980." (eigen onderlijning).

Verzoekster oppert in haar verzoekschrift op algemene, niet in het minst onderbouwde wijze, doch licht niet in het minst concreet toe hoe de door haar neergelegde documenten een begin van bewijs zouden vormen van het feit dat de Macedonische autoriteiten niet in de mogelijkheid zouden zijn om haar bescherming te bieden, ondanks de door haar neergelegde klachten.

Verzoekster betwist geenszins dat hoewel ze volgens haar verklaringen niet akkoord ging met de gang van zaken (met betrekking tot de door haar ingediende klachten), ze geen verdere stappen ondernam. Ze ontkent niet dat ze, na haar twee klachten bij de politie, geen klacht meer indiende naar aanleiding van de latere scheldpartijen, dat ze geen advocaat onder de arm nam, dat ze evenmin beroep deed op juridische bijstand, dat ze naliet haar problemen bij andere Macedonische instanties aan te kaarten en dat ze zich niet tot hulporganisaties richtte.

Verzoekster maakt aldus geenszins aannemelijk, zo oordeelde ook de commissaris-generaal op goede gronden terecht, in Albanië alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot

bescherming te hebben uitgeput en dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar problemen hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont dit allerminst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen met haar ex en met haar vader/familie aan nationale hulp en/of bescherming ontbeert. De Raad wijst er op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Met haar huidige algemene opmerkingen omtrent o.a. corruptie en huiselijk geweld in Macedonië toont verzoekster niet aan, en ze maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Macedonië onjuist zouden zijn en dat de Macedonische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster maakt hiermee, gelet op wat voorafgaat, evenmin aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bereid of in staat zouden zijn om haar te helpen.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoekster naar de als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie van de Europese Commissie en het Europees Parlement omtrent o.a. corruptie in Macedonië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X)."

Verzoekende partij haar algemeen betoog ter terechtzitting dat zij uiteen heeft gezet waarom zij geen asielaanvraag indiende in Hongarije en terugkeerde naar haar land van herkomst Macedonië, wijzigt (derhalve) niets aan en is geenszins van aard afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op het voorgaande. Immers, los van de vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing omtrent verzoekende partij haar nalaten om tijdens een eerder verblijf in de Schengenzone asiel aan te vragen, haar terugkeer vervolgens naar Macedonië en de inconsistenties tussen haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten en daargelaten verzoekende partij haar uitleg hiervoor en argumentatie hieromtrent, slaagt verzoekende partij, er hoe dan ook niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar vader/familie en/of met haar ex-man, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet aan dat het haar met betrekking tot de problematiek met haar vader/familie en/of ex-man, daargelaten de ernst en het al dan niet geloof- en zwaarwichtig karakter van die problemen, in Macedonië aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het verwijzen naar haar verzoekschrift en het formuleren van algemene beweringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 7 maart 2018 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS